

[Westerby.]

tion ikke løser disse problemer så kort tid efter et valg, men udskriver et valg igen.

For det andet vil jeg sige, at hvis forhandlingerne mellem venstre, de konservative og regeringen er afbrudt i denne situation og man udskriver et valg og mødes efter dette valg, så er én ting i hvert fald helt sikker: man får ikke nogen flertalsregering. Det vil sige, at der skal forhandles igen og forhandles på et grundlag, hvor man har brudt i denne situation.

Det vil næppe være særlig sandsynligt, at man kan løse problemerne efter et udskrevet valg. Tiden ville gå, og problemerne ville vokse, for jo længere man venter med at gribe ind over for tendenser til økonomisk uligevægt, jo større vil problemerne blive, og jo større indgreb skal der til for at skabe den økonomiske ligevægt. Derfor er det farligt at udskyde, derfor er det farligt at afholde et valg, ikke fordi man i princippet kan have noget imod et valg, men fordi et valg efter al rimelig vurdering næppe vil give en ny situation i folketinget.

Derfor kommer man i den situation, at man må tage stilling til at løse problemerne nu og vise den fornødne ansvarsbevidsthed over for at løse problemerne nu. Der er fremsat en række lovforslag af regeringen; de er undergået en ændring, men der stiles imod et meget stort kasseoverskud og imod at skabe den økonomiske ligevægt, som er nødvendig. I denne situation har jeg måttet vælge at gå ind for, at der gennemføres en omfattende lovgivning til at stabilisere og sanere økonomien. Jeg mener at måtte gøre det, fordi jeg tror, det ville gavne landet at få det gennemført. Jeg mener at måtte gøre det, fordi det at føre en finanspolitik som den, der ligger i det lovkompleks, som er fremsat, er et synspunkt, jeg har forfægtet meget længe og meget konsekvent. Jeg er ikke i den situation, man en gang imellem kan komme i, at man har lovet vælgerne noget, man ikke holder, når man kommer herind. Jeg er i den situation, at jeg taler med nøjagtig den samme tunge, som jeg

gjorde under valgkampen og forud for valgkampen. Der er altså en konsekvent holdning i det. Hvis de lovforslag, der er fremsat, bliver vedtaget og gennemført, vil der være sket et skridt i retning af en økonomisk sanering af landets forhold, men dette skridt må naturligvis følges op af andre skridt. Jeg har fået det indtryk ved samtaler bl. a. med folk i regeringen, at der er vilje til at forsøge på at foretage videre skridt til en sanering af økonomien, og jeg er personlig indstillet på at ville gøre mit bedste for også at yde et bidrag hertil.

Der har været ført samtaler mellem bl. a. mig og statsministeren om den økonomiske politik, og det har været om den økonomiske politik, disse samtaler i al væsentlighed har drejet sig.

Der har også været nævnt spørgsmålet om regeringssamarbejde, om et bredere regeringssamarbejde og om betydningen af flertalsregeringer her i landet. Nu har jeg lagt mærke til, at det er ikke altid i den offentlige debat, at det er det væsentligste, som træder mest frem. Jeg har set, at der i dagspressen i disse dage skrives meget om ministerposter. I den anledning vil jeg gerne have lov til at slå fast, at hverken jeg eller nogen anden, der har deltaget i forhandlinger med repræsentanter for regeringen, har ønsket eller bedt om eller sagt ja til nogen ministerpost, og det vil jeg gerne have understreget, for det er nemlig rigtigt. Dermed fremtræder der et noget andet billede af de forlydender, der har været fremme i dagspressen i de senere dage.

Jeg vil gerne sige til den højtærede statsminister og regeringen, at både det ærede medlem hr. Diderichsen og undertegnede i den kommende tid vil tage en saglig stilling til de forslag, regeringen vil fremsætte, og vi vil også i den kommende tid have løbende kontakt med regeringen om de spørgsmål, som skal løses, og som må løses, hvis vi ikke ustandselig skal stikke i de alvorlige problemer, der hæmmer udviklingen her i landet. Det er nu engang sådan, at selv om man samarbejder, er man ikke ét. Fordi